

ρούν να την δεχθούν. Αλλά εμείς όσο αδύνατοι κι' αν είμαστε, δεν είμαστε παράλογοι για να συμβιβαστούμε με τ' ασυμβίβαστα και να αποδεκτούμε τα απαράδεκτα.

Αναζητούμε με ειρηνικά μέσα μια λύση. Μια λύση που να διασφαλίζει την ενότητα του λαού και της χώρας μας και να κατοχυρώνει τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις θεμελιώδεις ελευθερίες μας. Μια λύση που να εγγυάται την ασφάλεια του νησιού μας. Μια λύση που θα εξασφαλίζει το δικαίωμα όλων των προσφύγων μας να επιστρέψουν στα σπίτια και στις περιουσίες τους.

Ποιός μπορεί να ισχυρισθεί και να πείσει ότι είναι υπερβολικά και παράλογα αυτά που ζητούμε; Κι αν αυτά που ζητούμε δεν είναι ούτε υπερβολικά ούτε παράλογα, γιατί αφήνεται για τόσα χρόνια η Τουρκία να παραλογίζεται, να αυθαιρετεί, να εγκληματεί και να κλιμακώνει συνεχώς την αδιαλλαξία της; Αν

κάποιοι, για λόγους σκοπιμότητας, δεν θέλουν να πιέσουν τον ισχυρό, δεν μπορεί ο αδύνατος να θεωρείται προσφερόμενος για άσκηση πιέσεων. Καμιά πίεση δεν θα μας εξαναγκάσει να δεχθούμε ποτέ μια επίπλαστη διευθέτηση, που θα ισοδυναμεί με ναρκοθέτηση της επιβίωσης του Κυπριακού Ελληνισμού και με υποθήκευση του μέλλοντος της Κύπρου.

Στις κρίσιμες, δύσκολες και αποφασιστικές ώρες που διερχόμαστε σήμερα επιστρατεύουμε κάθε δύναμη μας, και ξεπερνούμε κάθε αδυναμία μας, για να μπορέσουμε, με πίστη και αδούλωτο φρόνημα, να συνεχίσουμε τον αγώνα μας. Τον αγώνα μας για τη σωτηρία της πατρίδας μας. Τον αγώνα μας για να δικαιωθούν τα θύματα που μνημονεύουμε σήμερα. Για να δικαιωθούν οι θυσίες όλων των ηρώων και μαρτύρων μας. Θα αντέξουμε σ' αυτό τον αγώνα. Και θα πετύχουμε.

ΟΠΩΣ ΤΟΤΕ, ΕΤΣΙ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Φουσατά περάσαν οι εχθροί
Κύπρος μου και σε κάψαν,
πληγές σ' ανοίξαν στο κορμί,
μάνες παιδιά εκλάψαν.
Έκλαψες και υπόμεινες
κι' άνιξεξες τα δεινά
και τελικά ενίκησες,
έκοψες τα δεσμά.
Τούτος ο εχθρός ο τωρινός
καλά τον ξέρεις από πριν
είν' ο χειρότερος εχθρός,
με βια σου άρπαξε την γη,
σκότωσε τα παιδιά σου,
στα στήθεια σ' άνοιξε πληγή,
μάτωσε την καρδιά σου.

Μα όπως τότε, έτσι και τώρα, την πυγμή
σφίξε γερά και κτύπα, παντού η φωνή
σου ν' ακουστεί,
ν' αστράψουνε ντουφέκια, δόξεις παλιές
να θυμηθείς,
να σπάσεις τους αλύσους και να λευτε-
ρωθείς.
Ξέσπασε γλυκειά εσύ πατρίδα μου και
όρμα,
τάμα να βάλεις και σκοπό, την Λευτεριά
της γης σου,
αυτούς που σε πατάνε στους πέντε ανέ-
μους σκόρπια,
να αλαφρώσει η καρδιά, ν' αναπαυτείς η
ψυχή σου. **Ανδρέας Αν. Παναγίδης**